

Pieter Aspe
Zonder voorschrift

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

‘Maakt u zich geen zorgen, mevrouw. Alles komt goed als u precies doet wat ik zeg.’

De man die net had aangebeld zag er onberispelijk uit. Zijn sluijk grijzend haar was perfect gekapt, hij droeg een bril van Theo en schoenen van... Ze kon niet onmiddellijk op het merk komen. De knappe verschijning met donkere priemende ogen bracht haar in de war. Ze begreep ook niet goed waarom ze zich geen zorgen hoefde te maken en alles goed zou komen als ze precies deed wat hij zei. Het klonk in ieder geval niet als een grap.

‘Wie bent u?’

De man keek haar onderzoekend aan, haalde een pistool uit de binnenzak van zijn chique jas en richtte het wapen discreet op haar buik. Hij hoefde niet bang te zijn dat een voorbijganger zou merken dat hij haar onder schot hield. De villa van Herman en Katrien Maseure lag redelijk afgelegen, een hoge haag scheidde de tuin van de straat. Ze sperde haar ogen wijd open. Schreeuwen had geen zin, niemand zou haar horen. Wat kon ze anders dan gehoorzamen?

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg hij.

Er hing een bewakingscamera boven de voordeur en Herman had onlangs een paniekknop in de slaapkamer laten installeren voor het geval ze ’s nachts ongewenst

bezoek over de vloer kregen. Een mens kon tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn. Georganiseerde dievenbendes maakten het land onveilig, sloegen toe waar en wanneer ze wilden. Zij die over de nodige financiële middelen beschikten, hadden geleerd zichzelf te beschermen met geavanceerde elektronische systemen, honden en gepantserde deuren, voorzorgsmaatregelen die niet veel uithaalden als je zelf de deur opendeed voor een onbekende. Katrien had hem nochtans uitvoerig gemonsterd voor ze beslist had op het gezoom van de bel te reageren. Ze was tot de conclusie gekomen dat een knappe verzorgde man geen kwade bedoelingen kon hebben. Het was nu te laat om zich te vervloeken, ze probeerde zo normaal mogelijk te doen en het pistool te negeren.

‘Waarom wilt u binnenkomen?’

‘We kunnen hier toch niet blijven staan?’ glimlachte hij.

‘Wat wilt u van mij?’

Als hij seks wilde, zou ze hem zijn zin geven. De weg van de minste weerstand, Herman had haar altijd voorghouden dat toegeven de beste manier was om ergere problemen te vermijden. Wie weet was het wel lekker. Ze streek de dagdroom met een vluchtig gebaar uit haar hoofd. Een man van die allure hoefde niet aan te bellen bij een vrouw van middelbare leeftijd om aan zijn trekken te komen. Wat was hij dan wel van plan? Haar vermoorden? Ze keek naar het pistool in zijn on-

wrikbare hand terwijl ze aan schoenen dacht. Het merk viel haar plotseling te binnen. Nee, dacht ze. Moordenaars dragen geen Mefisto.

‘Dat vertel ik u straks.’

Hij gaf met de loop van het pistool te kennen dat hij naar binnen wilde. Ze zette een stap achteruit. Hij duwde de deur achter zich dicht. Stilte. Ze wist gewoon niet wat te zeggen. Viel er eigenlijk iets te zeggen? De marmeren vloer in de hal weerspiegelde het licht van de centrale luchter en deed de mahoniehouten vitrinekast glanzen. Herman verzamelde Chinees porselein, de kast bevatte een aantal topstukken. Zijn collectie was een fortuin waard. De man gunde de kleinoden in de kast geen blik. Ze liet hem binnen in de woonkamer. Wat nu? Zou ze hem vragen te gaan zitten? Iets te drinken aanbieden?

‘Vanaf nu doet u voor niemand nog open en bent u telefonisch onbereikbaar, behalve als Herman zou bellen.’

Ze vond het vreemd dat hij haar man bij zijn voornaam noemde. Kenden zij elkaar? Hield Herman na al die jaren nog iets voor haar achter? Wellicht wel. Je kon mannen nooit vertrouwen, ze hielden er allemaal een verborgen agenda op na.

‘Wie bent u?’

‘Een schim. Wees gerust. U ziet me hierna nooit meer terug.’

Het antwoord intrigeerde haar. Was dit echt of was ze in een verhaal beland? Een schim die nooit meer terugkwam, het wond haar een beetje op. Ze glimlachte en vroeg of hij wilde gaan zitten. Van de nood een deugd maken, of een ondeugd. Het dons op haar armen kwam overeind. Een fles champagne ontkurken was een brug te ver, ze stelde koffie voor. Hij knikte en volgde haar naar de keuken. Katrien kookte zelden, ze gingen meestal uit eten, maar dat wilde niet zeggen dat haar keuken niet gezien mocht worden. Herman had de villa twee jaar geleden grondig laten renoveren, hij had op geen euro gekeken. Het AGA-fornuis was toonzaalfris, de handleiding van de professionele stoomoven zat nog verpakt in cellofaan. Alleen de Nespresso-machine deed geregeld dienst.

‘Suiker, melk?’

Ze stak een capsule met haar favoriete lungo in de lader, trok de deur van een van de keukenkasten open, pakte kopjes en schoteltjes.

‘Twee klontjes, geen melk. Dank u.’

Het gebeurde niet iedere dag dat ze een knappe beschaafde man met een pistool op bezoek kreeg. Zijn aanwezigheid bezorgde haar een beetje een George Clooney-gevoel. Het pistool deed er even niet toe. Ze liet de kopjes vollopen, zette ze op een dienblad, maar vergat de suiker mee te nemen. Hoe zag ze er eigenlijk uit? Het was ruim een week geleden dat ze bij de kapper

was geweest, haar jurk kon er gelukkig mee door en ze had gisteren haar nagels gelakt.

‘Weet u wanneer Herman thuiskomt?’

Hij ging op de bank zitten, zette het kopje aan zijn lippen, nam een slokje van de koffie maar zei niets over de suiker die ze vergeten was. Het pistool lag naast hem op de bank. Hij verwachtte geen exact antwoord op de vraag, Herman Maseure was een drukbezet man, hij was zelden voor elf uur klaar met zijn werk, het was best mogelijk dat zijn vrouw ook niet wist wanneer ze hem kon verwachten, hij vroeg het omdat hij een hekel had aan stiltes. De jaren in het klooster hadden onuitwisbare sporen achtergelaten. Hij had zich nooit kunnen aanpassen aan het rigide regime en niemand had hem ervan kunnen overtuigen dat zwijgen een mens dichterbij God bracht. Hij had er wel discipline geleerd en geduld leren oefenen, maar hij was uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat eindeloos bidden de wereld niet beter zou maken. Je werd er gedwee en volgzaam van. Leven volgens de regels was slaapverwekkend, ze negeren gevaarlijk en op de lange duur onhoudbaar. Je kon ze alleen herschrijven.

‘Hij heeft nog een vergadering om 18 uur.’

‘Ik neem aan dat die zal uitlopen.’

‘Ik denk het niet’, zei ze een beetje teleurgesteld. ‘Club Brugge speelt vanavond thuis, ik weet bijna zeker dat hij de tweede helft niet zal willen missen.’

Herman Maseure was een rasechte Bruggeling, voetbal zijn passie. Hij zat in het bestuur van de club en sponsorde gul als ze een beroep op hem deden. Nee, ze zagen elkaar niet echt vaak, hooguit een paar uur in het weekend. Katrien had ermee leren leven, want hij was ook gul voor haar. Ze mocht vier of vijf keer per jaar op reis gaan, haar garderobe nam een volledige kamer in beslag en ze had vriendinnen zat. Je kunt niet alles hebben, zei Herman vaak. Hij had gelijk. Spreuken en volkswijsheden klopten. Gezond boerenverstand had al menige underdog rijk gemaakt. Herman was een selfmade man en niet te beroerd om dat toe te geven in een gezelschap van academici die behalve een ivoren toren geen andere eigendommen bezaten dan een bescheiden woning en een matig saldo op de bank. Het vooruitzicht op een riant pensioen maakt van iedere mier een krekel, dixit Herman.

‘Ik blijf hoe dan ook tot hij er is.’

Katrien begreep niet wat er aan de hand was. Wilde de man Herman vermoorden? Ze kon het bijna niet geloven. Beschaafde mensen met Mefisto-schoenen deden zoiets niet. Zo zag hij er toch uit: beschaafd en welopgevoed. Ze frunnikte aan de ring die ze vorig jaar voor haar zilveren huwelijksjubileum cadeau had gekregen. De stenen alleen al waren bijna twintigduizend euro waard. De ring was een van haar pronkstukken, maar ze had nog meer kostbare juwelen. In de slaap-

kamer stond een kistje waarvan de inhoud meer dan honderdvijftigduizend euro had gekost. Een dief had onmiddellijk toegeslagen, waarom bleef hij zitten?

‘U wilt mijn man spreken’, probeerde ze schuchter. Hij keek verstrooid op. Haar heldere ogen keken hem afwachtend aan. Hij had de indruk dat ze niet bang van hem was. Integendeel. Ze leek te genieten van zijn gezelschap en hij moest toegeven dat ze er best aardig uitzag voor haar leeftijd.

‘Uw man heeft iets dat ik nodig heb.’

Het was een nietszeggend antwoord, hij hoopte dat ze er geen genoegen mee zou nemen. Alles was hem liever dan stilte. Vijf voor zes, ze hadden nog meer dan drie uur voor de boeg, maar hij had het slechter kunnen treffen. De gedwongen onthouding destijds in het klooster had zijn fantasie aangescherpt. Hij bekeek haar als een kenner die een mooi voorwerp keurde, genoot van haar ranke middel en haar licht geprononceerde borsten. Rijke mannen waren te benijden. Zij konden hun vrouwen kiezen, kochten wat ze mooi en opwindend vonden. Was mevrouw Maseure spontaan verliefd geworden of was ze bezweken voor wat Herman haar had kunnen bieden? Het zou moeilijk te achterhalen vallen omdat vrouwen zoiets zelden toegaven.

‘U bent dus een dief’, zei ze dapper.

‘Zeg me eerst wat u doet.’

‘Ik ben lerares.’

Ze had lef. Een lesje zou haar deugd doen. Een lesje, hij vond zichzelf bijna grappig.

‘U hebt het goed geraden. Ik ben een dief, eentje die van mooie vrouwen houdt. Wat dacht u van een nummertje terwijl we toch op Herman zitten te wachten?’ Hij zei het zo lief dat ze zich niet geschoffeerd voelde. Ze ging sneller ademen, haar borsten gingen dramatisch op en neer. Een verkrachter zwaaide niet met complimenten, hij vroeg ook niet of zijn slachtoffer er zin in had. Ze kreeg het warm vanbinnen.

‘Dat kunt u niet menen.’

‘Waarom niet? We hebben nog een zee van tijd. Herman zal er nooit achter komen en eigenlijk zou hij het mij niet kwalijk mogen nemen. Hij heeft iedere dag de gelegenheid u te verwennen, een schim zoals ik komt nooit meer terug.’

Hij maakte geen aanstalten het initiatief te nemen. Integendeel. Hij bleef netjes op de bank zitten. Wie weet was de vreemde man toch gevaarlijker dan hij liet uitschijnen. Ze besliste hem op de proef te stellen, hoewel ze amper nog in staat was de lichte roes in haar hoofd te temperen. Germanisten hielden van stijlfiguren. Wat zij als een lichte roes ervoer was een eufemisme. Haar lichaam schreeuwde gewoon om seks.

‘Ik wil eerst...’

Katrien Maseure brak de zin af omdat ze met 'eerst' aangaf dat ze bereid was op zijn voorstel in te gaan. Ze probeerde de fout te herstellen, het was te laat. De glimlach om zijn lippen bewees dat hij het begrepen had. 'Ik wil weten wat u van mijn man wilt.'

'Iets wat alleen hij me kan geven. Komaan Katrien, we zijn geen kinderen meer.'

Ze werd helemaal week toen ze haar voornaam hoorde. Advocaten omschreven wat ze nu voelde als een onweerstaanbare drang.

'Wil je nog een glas wijn?'

De kinderen lagen al meer dan een uur in bed, de tafel was afgeruimd, de vaat in de machine en er viel niets te beleven op de beeldbuis. Een gewone avond na een gewone dag. Sinds de ziekte van Julien waren ze allebei rustiger geworden, hun leven veel eenvoudiger. De dokters hadden hun zoontje na een intensieve behandeling genezen verklaard en hoewel een dergelijke diagnose geen absolute zekerheid bood, hadden ze het kankerspook proberen te bannen en beslist anders te gaan leven. Van In was gestopt met Duvels drinken, hij rookte minder en maakte zich niet langer druk om de dwaasheid der dingen. Hannelore delegeerde sindsdien haar werk, ze deed alleen nog wat strikt noodzakelijk was zoals vele collega's dat al heel hun carrière deden. Waren ze oud geworden of kwam het